

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **N. L. P.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
v České republice pobytem
*zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova
25, 110 00 Praha 1,*

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-114058-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-114058-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 6. 2019 č. j. OAM-498-28/PP-2019 (dále jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona a podle § 87e odst. 4 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky (dále jen „*ČR*“) 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že správní orgán I. stupně věc po právní stránce nesprávně posoudil, nevypořádal se s vyjádřeními žalobce a návrhy na dokazování, čímž zatížil rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Jelikož žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně aprobovala, zatížila touto vadou i rozhodnutí své. Žalobce dále namítl, že závěry žalované ohledně nezávislosti žalobce na dceři, občance ČR, nejsou důvodné, neboť žalovaná v tomto směru dostatečně nezjistila skutkový stav věci, když nepřihlédla k opakovaným návrhům na provedení výsledku jeho osoby a jeho dcery. Žalobce nesouhlasí ani se závěry, že pojem nutná péče zahrnuje pouze faktor nízkého věku a zdravotního stavu.
3. Nadále žalobce setrval i na své námitce, že správní orgány obou stupňů neposoudily otázku přiměřenosti vydaných rozhodnutí, čímž porušily § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i základní zásady činnosti správních orgánů. Povinnost zkoumat přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců je uložena správním orgánům u všech rozhodnutí, přesto v případě žalobce správní orgány obou stupňů této povinnosti nedostály a zatížily tak svá rozhodnutí vadou. Správní orgány tak ve vztahu k žalobci a § 174a zákona o pobytu cizinců zejména nevzaly v potaz skutečnosti, že na území ČR, kde žalobce žije již 15 let, má celou svou rodinu čítající manželku, která má povolen trvalý pobyt, dceru, která je občankou ČR, syna, jenž zde pobývá jako rodinný příslušník občana EU a mladšího bratra s celou svou rodinou, s nímž jsou v blízkém kontaktu a jehož celá rodina má na území povolen trvalý pobyt. Žalobce upozornil i na svůj poměrně vysoký věk, kvůli němuž není možné požadovat, aby opustil rodinu, jež mu poskytuje podporu, péči a výživu a vrátil se do země původu, kde již nemá prakticky žádné vazby. Z uvedených důvodů považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů za nepřiměřená a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“). Jelikož napadené rozhodnutí žalované neobsahuje v podstatě žádnou relevantní úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, **jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu. Proto žalobce shledal postup správních orgánů také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.** Vzhledem k tomu, že tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání, avšak žalovaná se s ní nijak nevypořádala, namítl žalobce též porušení § 89 správního řádu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhnul, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že nesouhlasí s názorem žalobce ohledně převzetí argumentace správního orgánu I. stupně a v důsledku toho

způsobené nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť na totožné námitky nelze reagovat jinak než odkázat na již dříve konstatované. K věci samé žalovaná uvedla, že dne 15. 2. 2019 vyzvala žalobce k odstranění vad žádosti dosti detailním popisem, jakým způsobem výzvě vyhovět a vady odstranit. Jestliže žalobce nepředložil žádný doklad prokazující svou závislost na výživě nebo nutné péči občana EU, pak nebylo možno jeho žádost z tohoto hlediska posoudit. Žalobcova námitka, že se žalovaná nezabývala rozbořením pojmu „nutná péče“, je irelevantní, pokud sám neuvádí žádné konkrétní podněty, které by bylo možno posoudit.

5. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. konstatovala, že ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je speciální k § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a postup při nepředložení obligatorně požadovaných dokladů zůstává shodný. Tím, že žalobce nepředložil zákonem požadovaný doklad, znemožnil meritorní posouzení své žádosti a uváděných důvodů.
6. K žalobcovu odkazu na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, pak žalovaná poznamenala, že na základě výzvy správního orgánu I. stupně nedoložil žádný doklad na základě kterého, by bylo možno jeho závislost na výživě či nutné péči občana EU posuzovat. Podle § 52 správního řádu je to správní orgán, kdo rozhoduje o tom, které důkazy považuje za potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce mohl kdykoliv v průběhu řízení o žádosti před správním orgánem I. stupně uvést vše, co by hodlal sdělit při výsledku. Pokud nic takového neuvedl, správní orgán I. stupně neměl důvody výsledek provést, neboť nebylo zřejmé, co by tímto způsobem mohlo být prokázáno. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, proč k provedení navrhovaných výsledků nepřistoupil a žalovaná se s jeho závěry ztotožnila.
7. Žalovaná závěrem vyjádřila, že se vypořádala s námitkou žalobce týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života tak, že *poukázala na ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců i judikaturu Nejvyššího správního soudu*. Žalobce neprokázal splnění požadavků § 15a zákona o pobytu a žalované není zřejmé, co by v rámci přiměřenosti mělo být posuzováno, případně, jak by mělo být rozhodnuto, pokud by zamítavé rozhodnutí bylo snad shledáno jako nepřiměřené. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu **zamítl jako nedůvodnou**.

Ústní jednání

8. Dne 15. 1. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnila zástupkyně žalobce i pověřený zástupce žalované. Zástupkyně žalobce přednesla ve stručném znění žalobní argumentaci obsaženou v žalobě a ve zbytku odkázala na žalobu. Zástupce žalované se stručně vyjádřil k žalobní argumentaci žalobce a ve zbytku odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Ve svých konečných návrzích setrvaly obě strany na svých požadavcích. V průběhu ústního jednání nebyly předkládány žádné nové listiny ani navrhovány žádné nové důkazy.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
10. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
11. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že žádostí ze dne 9. 1. 2019 se žalobce domáhal vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců, coby rodinný příslušník občana EU, své dcery H. M. P. Správní orgán I. stupně vyzval přípisem ze dne 9. 1. 2019 žalobce k odstranění vad jeho žádosti tkvící v nepředložení dokladu, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců a poučil jej, jak má tuto vadu své žádosti odstranit. Dne 15. 2. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce znovu k odstranění téže vady jeho žádosti a poučil ho o možnostech, jak tuto vadu odstranit i s vysvětlením vztahujícím se k jím tvrzeným skutečnostem, a vyzval ho ke specifikaci, dle kterého ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců se cítí být rodinným příslušníkem občana EU. Na tuto výzvu reagoval žalobce přípisem ze dne 25. 2. 2019, v němž sdělil, že se považuje za rodinného příslušníka občana EU dle § 15 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Jelikož však není schopen doložit žádný listinný důkaz, z něhož by plynulo, že tuto podmínku splňuje, navrhl provedení svého výsledku a výsledku své dcery s tím, že jejich vzájemný vztah je neoddiskutovatelný a jeden bez druhého nedokáže být. Tento svůj návrh žalobce zopakoval po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí v přípise ze dne 5. 4. 2019 a ze dne 29. 4. 2019, v němž dále uvedl, že zamítnutí žádosti by mělo fatální dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť má na území ČR vytvořeno kompletní rodinné a soukromé zázemí. Zdůraznil také, že zdravotní stav není jediným kritériem pro určení stavu závislosti na občanu EU. Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019, č. j. OAM-498-28/PP-2019, správní orgán I. stupně zamítl žalobcovu žádost podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepředložil k žádosti náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Současně správní orgán I. stupně žalobci stanovil podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-114058-4/SO-2019, odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
12. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
13. První žalobní bod se týkal nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nedostatek důvodů, která měla tkvět v tom, že se správní orgány nevypořádaly s žalobcovými vyjádřeními, návrhy na doplnění dokazování, resp. s jeho odvolacími námitkami.
14. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem

skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).

15. K této žalobní námitce je třeba uvést, že žalobce vůbec nekonkretizoval, s jakými jeho vyjádřeními se neměly správní orgány vypořádat, jaké jeho odvolací námitky nebyly vzaty v potaz, ani o jakých jeho důkazních návrzích nebylo rozhodnuto. Není přitom věcí soudu, aby za žalobce jakýmkoli způsobem domýšlel jeho žalobní argumentaci. Žalobci nic nebránilo, aby specifikoval, které své tvrzení či odvolací námitky považuje za nevypořádané, či jaké návrhy na doplnění dokazování nebyly vzaty v potaz. Soud tedy jen na podobné míře obecnosti, kterou mu jedinou tento žalobní bod umožňuje, konstatuje, že z obsahu napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezjistil, že by některá žalobcova tvrzení nebyla vypořádána, respektive že by snad nebyly vypořádány jeho odvolací námitky. Z dalšího textu žaloby soud toliko dovodil, že v případě důkazních návrhů se může žalobci jednat o jeho návrh svědeckou výpověď jeho a jeho dcery; k této otázce se soud vyjádří v části rozsudku věnované žalobnímu bodu týkajícího se údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pro účely vypořádání tohoto žalobního bodu se lze omezit na konstatování, že správní orgán I. stupně řádně a přezkoumatelně osvětlil, z jakého důvodu tento navržený důkazní prostředek neprovedl. Pokud jde o námitku, že žalovaná převzala argumentaci správního orgánu I. stupně, pak soud konstatuje, že za předpokladu, že se odvolací správní orgán ztotožňuje s určitou částí argumentace správního orgánu I. stupně, není pochybením, pokud na ni odkáže či ji přebere, jsou-li jinak zachovány kvality přezkoumatelnosti takového rozhodnutí. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, z něhož vyplývá, že z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Ve správním řízení totiž tvoří rozhodnutí obou stupňů správních orgánů jeden celek.
16. Druhý žalobní bod se týkal nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalobcova mínění správní orgány tím, že neprovedly jím opakovaně navržený výsledek jeho dcery a jeho samotného, zatížily své rozhodnutí vadou.
17. V dané věci je nejprve třeba přihlídnout k tomu, že správní řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců, o něž žalobce žádal, je řízením o žádosti. Náležitosti žádosti jsou stanoveny zákonem; ustanovení § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce předložil rodný list své dcery H. M. P. a listinu o udělení státního občanství své dceři. Kdo se pro účely zákona o pobytu cizinců považuje za příslušníka občana Evropské unie, je určeno v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přezkoumatelným a logickým způsobem dovodil, že žalobce nemůže být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) – c) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo*

potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“ Správní orgán I. stupně rovněž přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů není v žalobcově případě možno vůbec aplikovat § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

18. Na základě této úvahy a listin, které žalobce přiložil ke své žádosti, považoval správní orgán I. stupně splněnou podmínku příbuzenského vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou, občankou Evropské unie. Zabýval se však otázkou naplnění dalšího znaku rodinného příslušníka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy závislosti na výživě, resp. jiné nutné péči poskytované žalobci jeho dcerou. Je skutečností, že žalobce k naplnění tohoto znaku nepředložil ve své žádosti žádný doklad. Správní orgán I. stupně za této situace přikročil k provedení pobytové kontroly, z níž vyplynulo, že žalobcova dcera s žalobcem nebydlí, protože studuje v Praze, odkud se nepravdělně občas vrací na víkend. Správně proto správní orgán I. stupně vyzval žalobce výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 9. 1. 2019 a posléze ještě dne 15. 2. 2019, aby předložil doklad, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, přičemž jej poučil, jak má tuto vadu odstranit, a to ve vazbě na konkrétní okolnosti tvrzené a popřípadě i dokládané v jeho žádosti. K odstranění vad žádosti mu přitom stanovil lhůtu 20 dní, respektive 5 dní ve druhé výzvě. Na tuto druhou výzvu však žalobce reagoval vyjádřením, v němž navrhl výslech sebe a své dcery s tím, že vazba mezi ním a dcerou je neoddiskutovatelná a jeden bez druhého nedokáže být. Uzavřel, že provedením výslechu bude mít správní orgán za prokázané, že splňuje podmínky pro vyhovění žádosti.
19. K tomu je třeba uvést, že řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou a účastníci jsou povinni předložit veškeré požadované přílohy žádosti ze své iniciativy, popřípadě po řádném poučení ze strany správních orgánů. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, č. 513/2015 Sb. NSS, uvedl: *„Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady.“* Žalobci se přitom potřebného poučení ze strany správního orgánu I. stupně dostalo dvakrát.
20. Pokud jde o návrh provedení důkazu výslechem žalobce a jeho dcery, takový návrh je obecně nepochybně přípustný. Ustanovení § 52 správního řádu zní: *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* V tomto směru je možno připomenout i judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, uvedl, že správní orgány sice nejsou vázány důkazními návrhy účastníků, v případě, že některý z navržených důkazů neprovedou, jsou však povinny vysvětlit, z jakého důvodu tak učinily. Správní orgány jsou povinny pečlivě zvažovat, které důkazy provedou a které neprovedou a odpovědně vážit, zda je potřebné stav dokazování doplnit. Takové posuzování a rozhodování o důkazních návrzích účastníků nemůže být v právním státě projevem libovůle správních orgánů.

21. Soud na tomto místě připomíná logickou vazbu mezi tvrzením a důkazem. Tvrzení obsahují informaci, o kterou v konkrétním případě účastník opírá svůj uplatněný nárok, resp. z níž dovozuje, že jsou naplněny podmínky určitého postupu či rozhodnutí. Pravdivost takové informace pak prokazuje prostřednictvím svých důkazních návrhů. Tvrzení tedy logicky musí předcházet důkaznímu návrhu, neboť, jinak řečeno, důkazem je prokazováno tvrzení. Je tomu tak právě i proto, aby mohly správní orgány v intencích citované judikatury odpovědně zvažovat, zda konkrétní důkazní prostředek vůbec je způsobilý přispět k lepšímu objasnění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu. Zcela proti této logice je postup účastníka, který své tvrzení správnímu orgánu nepředloží s tím, že ta vyplynou ze samotného provedení důkazu. Tím však účastník řízení znemožní správnímu orgánu provést úvahu o relevanci jím předloženého důkazního návrhu a správní orgán v takovém případě nepochybí, pokud takto navržený důkazní prostředek neprovede, neboť hrozí nebezpečí, že by jen prodloužil řízení a zatížil jej nedůvodnými průtahy.
22. V poměrech projednávaného případu je pak na základě předchozích úvah nutno konstatovat, že žalobce správnímu orgánu I. stupně ani po druhé výzvě nepředložil žádné relevantní tvrzení, ze kterého by vyplývalo, že mezi jeho dcerou a ním je vztah závislosti na výživě či jiné nutné péči. Takovým tvrzením zcela jistě nemůže být naprosto nekonkrétní konstatování, že jejich vazba je neoddiskutovatelná a jeden bez druhého nedokáže být, neboť mu zcela schází kvality vyžadované shora citovaným ustanovením § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. I kdyby totiž takové tvrzení snad bylo prokázáno, nijak by to ještě nesvědčilo o tom, že žalobce je závislý na výživě či jiné nutné péči své dcery.
23. Není přitom pravdou, že by správní orgán I. stupně za této situace rezignoval na zjišťování skutkového stavu. Skutečností je, že ani v poměrech řízení o žádosti, v němž se více promítají dopady zásady dispoziční, není správní orgán zcela zbaven povinnosti zjišťovat stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak stanoví rovněž již odkazovaný § 3 správního řádu. V této správní orgány citované zásadě dostaly tím, že provedly pobytovou kontrolu v bydlišti žalobce, jejíž výsledky dále oslabily žalobcova tvrzení o kvalitě jeho vztahu s dcerou, a to tak, že se nadále jevílo vysoce nepravděpodobným, že by skutečně mezi nimi byl vztah závislosti na výživě či jiné nutné péči. I na tato zjištění mohl žalobce reagovat, neboť druhá výzva k odstranění vad žádosti mu byla zaslána až po provedené pobytové kontrole, využít pak mohl i příležitost plynoucí ze seznámení se s podklady rozhodnutí. Žádná způsobilá tvrzení, z nichž by bylo možno na existenci vztahu takové kvality usuzovat, však ani ve své, vyjádření k podkladům neuvedl. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud žalobcem navržený důkaz výsledkem jeho a jeho dcery neprovedl. Své rozhodnutí o této otázce pak i přezkoumatelně vysvětlil ve svém rozhodnutí, když uvedl, že nebylo zřejmé, co by výsledkem mělo být zjištěno. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Tento žalobní bod tedy není důvodný.
24. V dalším žalobním bodu žalobce uvedl, že se neztotožňuje se výkladem pojmu nutná péče, který si osvojily správní orgány. Předdeslat je možno, že pojem nutná péče, lépe slovy zákona řečeno jiná nutná péče (ve vztahu výživě), je typickým neurčitým právním pojmem. Tzv. neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo

skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místě a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu zařadit. (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, sp. zn. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS).

25. K této námitce je ovšem nutno uvést, že ji žalobce nijak nekonkretizoval, aby bylo zřejmé, v čem má být výklad tohoto pojmu v pojetí správních orgánů nesprávný a jak konkrétně měl takový výklad žalobce zkrátit na jeho právech. Soud připomíná, že žalobcova žádost byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť nepředložil náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Z toho vyplývá, že výklad pojmu nutná péče nehrál v této souvislosti klíčovou roli, žalobce totiž sám ani neuvedl žádné tvrzení, které by bylo tomuto pojmu podřaditelné, jež by svědčilo o tom, že mezi ním a jeho dcerou je vztah závislosti na výživě nebo jiné nutné péči. V projednávané věci tak vůbec nedošlo ke střetu výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu, který zastává žalobce a který zastává žalovaný.
26. V obecnosti, ve které byl tento žalobní bod formulován, tak soud pouze konstatuje, že správní orgán I. stupně se výkladem pojmů výživa a jiná nutná péče zabýval dostatečně, přezkoumatelným a logicky koherentním způsobem vysvětlil, jak oba pojmy vykládá, a to na podkladě evropského i domácího práva s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora Evropské unie i české správní justice. Takovému výkladu není v obecné rovině co vytknout, a tento zcela obecný žalobní bod je tedy nutno vyhodnotit jako nedůvodný.
27. Poslední žalobní bod se týkal otázky posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcových osobních a rodinných poměrů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdí, že správní orgány vůbec přiměřenost dopadů přijatěho rozhodnutí neposoudily, přestože zákon jim to ukládá.
28. Žalobce se však mýlí, že je povinností správních orgánů v případě každěho rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost jeho dopadů. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“ Nevyžaduje-li zákon, aby konkrétní rozhodnutí bylo posouzeno z hlediska své přiměřenosti, jedná se o vyjádření názoru zákonodárce ohledně typově nízké závažnosti dopadů takových rozhodnutí do soukroměho a rodinněho života. Ve shodě s dlouhodobě ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30) je však nutno konstatovat, že to ještě samo o sobě neznamená, že by byly správní orgány absolutně zproštěny povinností přiměřenost dopadů takověho rozhodnutí v konkrétním případě zkoumat, neboť je nutno, aby byly respektovány mezinárodní závazky České republiky, v těchto případech jmenovitě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na soukromý a rodinný život. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. V případě, kdy zákonodárce vyhodnotil možné dopady do soukromého a rodinného života určitého typu rozhodnutí jako nízké, je však třeba, aby se správní orgány relevantním způsobem dozvěděly, že je na místě se jimi i přesto zabývat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, uvedl Nejvyšší správní soud, že je věcí účastníka správního řízení, aby v takové situaci porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive nepřiměřenost dopadů takového rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života namítl. Tím je pak založena povinnost správních orgánů se touto otázkou zabývat i přesto, že to zákon obecně nevyžaduje.

29. V projednávaném případě, v němž byla žalobcová žádost zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zákon posouzení přiměřenosti dopadů do osobního a rodinného života žadatele nepožaduje. Zákonodárce tedy vyslovil svůj obecný názor ohledně typově nízké závažnosti dopadů takového rozhodnutí do osobních a rodinných poměrů žadatelů.
30. Za takové situace bylo na žalobci, aby správním orgánům sdělil relevantní skutečnosti, které se týkají jeho osobní či rodinné situace, z nichž by vyplývala potřeba se otázkou dopadů rozhodnutí do nich zabývat. To však žalobce v rámci správního řízení neučinil. Jedinou zmínkou týkající se jeho osobní či rodinné situace je v tomto rozsudku již citované tvrzení o neoddiskutovatelné vazbě mezi ním a jeho dcerou a zmínka o tom, že jeden bez druhého nedokáží být. Ve svém vyjádření po seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce pouze zcela nekonkrétně uvedl, že by rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti mělo fatální dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť má na území České republiky vytvořeno kompletní rodinné a soukromé zázemí. I v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak žalobce jen zcela nekonkrétně uvedl, že v něm absentuje jakékoli posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, aniž by uvedl, optikou jakých (jím tvrzených či ještě lépe osvědčených) skutečností by mělo takové posouzení být provedeno. Jinak řečeno, sám žalobce netvrdil žádné dostatečně konkrétní a specifické skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti by mělo mít natolik významné dopady do jeho osobního či rodinného života, že by snad mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
31. Žalobce sice svá tvrzení týkající se jeho osobní a rodinné situace poněkud rozvedl v podané žalobě, ale tyto skutečnosti již soud nemohl zohlednit, neboť dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tedy tato tvrzení uplatnil až ex post, v době, kdy k nim již nebylo možno přihlídnout. Jejich nezohlednění tedy nelze klást k tíži ani správním orgánům, neboť s ohledem na shora rekapitulovaná východiska, z nichž je třeba přistupovat k otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do osobní a rodinné situace v případech, kdy to sám zákon nestanoví, nebylo pochybením správních orgánů, že se posouzením přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do žalobcových osobních a rodinných poměrů blíže nezabývaly. Ze strany žalobce totiž v tomto směru absentovala aktivita, v jejímž rámci by správním orgánům z jeho pohledu relevantní skutečnosti intimoval. Podle přesvědčení soudu není v tomto případě přiléhavý odkaz žalobce

na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, neboť v projednávané věci nebylo povinností správních orgánů z jejich úřední povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů přijatého rozhodnutí do osobních poměrů. Navíc lze poukázat na to, že i v žalobcem odkazované části citovaného rozsudku je uvedeno, že správní orgány měly přiměřenost zkoumat ve vztahu k tvrzením žalobce. Ta však byla v tomto případě, jak už bylo konstatováno, zcela obecná a nekonkrétní. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným. Z toho vyplývá, že i celá žaloba byla shledána nedůvodnou, a soud ji proto podle § 78 odst. 7 výrokem I. zamítl.

Náklady řízení

32. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 15. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu